EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 25/04/2018 a les 10:40

Re-enfocar

Â
Ho confesso, aquest mes he fet gala d'una procrastinació absoluta. He endarrerit el moment de teclejar, l'escena de la pàgina en blanc, el bullir de pensaments i la incertesa de la lletra escrita. El dubte i l'exposició. El resultat final i la satisfacció o la correcció no-permesa quan ja està tot dit i fet. He mandrejat, de cinc minuts en cinc minuts, ho reconec i no me n'amago. I no pas per manca de coses a dir, sinó just pel contrari, per incontinència verbal mal canalitzada que em privava, alegrament, de l'ordre i la paraula exacte en el moment més precís. Ordenar i sintetitzar. Que difícil!

Sol passar, oi? Amb les decisions, vull dir. Un les endarrereix i les evita perquè en tota decisió hi ha renúncies, dols i buits que ens empenyen a reflexions vitals i a nous replantejaments. Si no les féssim, però, deixaríem que la vida prengués la iniciativa per a nosaltres i, en el fons, aquesta també seria una decisió: la decisió de no-decidir. Una ruleta russa que ens faria zigzaguejar per la incertesa, un sentiment que qui sap si ens desculpabilitzaria o, al contrari, ens faria més responsables del rumb que emprendria la nostra vida. Sigui com sigui, fa 7 anys vaig entomar el repte de deixar d'escriure per a mi mateixa (una eina terapèutica molt valuosa per l'autoconeixement) per compartir allò que em feia vibrar amb els altres, en aquestes línies. Ara, em ressona molt positivament tot el que hem viscut plegats, cada un/a a una banda diferent de la pantalla, això sí. Que rica m'he fet tots aquests mesos! N'he estat sempre conscient. En cada pas del ritual: archivo-nuevo documento en blanco-guardar como... he guanyat en qualitat humana i en ordre mental. M'heu fet ordenada en allò que sentia i pensava, en cada moment. Més enfocada. Més conscient.

Repassar 7 anys de columnes és, en el fons, fer memòria dels meus darrers 7 anys vitals. Puc dir que, plegats, n'hem vist de tots colors. I, sort! Perquè, sino, de què m'hagués inspirat jo per escriure cada mes aquesta columna? Desenganyem-nos, al final, el que un/a escriu no deixa de ser un reflex d'allò que viu, sent o percep. Allò que el/la fa enfadar i bullir. La necessitat que no et deixa empassar i que t'empeny els dits damunt el teclat frenèticament. Aquella "pilotilla" de carn d'olla ennuegada al coll. O les llàgrimes de cocodril que, si escrivíssim amb les tècniques d'anys endarrere, ens farien omplir els dinA4 de saludables gotes d'aigua. Val a dir que és bonic rellegir els sentiments i les emocions escrites ahir amb el primsa d'avui. I molt sa, també. Ho he fet i m'he omplert de somriures murris. Quantes coses ens han canviat d'aleshores ençà. I que bé que hem après de totes elles.

Però, després de 7 anys de sensacions i de compartir, sento que toca tancar etapa i, tot i procrastinar, cal impulsar nous reptes que alimentin els sentits i l'ànima. Decidir i virar. Reconec que enyoraré la meva estona davant la pàgina en blanc i que serà estrany no fixar al calendari aquella data d'entrega. Ha estat un plaer immens integrar la rutina màgica d'explicar alguna història que pogués engrescar-vos i poder tenir un altaveu per compartir i sumar. Una oportunitat bonica de sentir-me escoltada i un exercici d'escriptura lliure que m'ha fet molt i molt feliç.

Segurament, no és massa políticament correcte afegir una post data a una columna d'opinió, però, com que admiro l'era de la carta escrita i l'enyoro romànticament, no me'n puc estar. Em sap greu.

PD: gràcies per llegir-me durant tot aquest temps. No us poso cares, però hi sou, oi? Només dir-vos que el vostre rol és el més important. Només gràcies als lectors és possible seguir escrivint. I, és ben cert, que explicar històries i llegir-les ens obre la ment i ens revulsiona. Ens fa més crítics i més lliures. I, en els temps que ens ha tocat viure, aquesta és una de les poques coses que no ens poden manllevar: la llibertat de pensar i, sobretot, sentir. Emocinonar-se. Sentir-se lliure de sentir. Sentir, en plenitud. Això ens fa envejablement lliures.

Ens retrobarem, segur.